ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1, II — telefon 25-95.

Redaktor przyjmuje w dni powszednie od godz. 11 — 1; Administracja od 9 — 3.

Poznań, dnia 15 października 1934

Prenumerata wynosi: w kraju z przesyłką rocznie 20,— zł, półrocznie 10,— zł, kwartalnie 6 50 zł.

Numer pojedyńczy 1,— zł.

NR. 20 Wydawca: **Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu** **ROK 13**

Wybory do Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu.

Zgodnie z obwieszczeniem Głównej Komisji Wyborczej Izby Przemysłowo - Handlowej w Poznaniu, listy kandydatów na radców przy zarządzonych na dzień 4 listopada br. wyborach ogólnych winny były być zgłoszone na ręce Przewodniczącego Głównej Komisji Wyborczej w terminie od dnia 26 września do 17 października 1934 r.

Związek Fabrykantów w Poznaniu, który zajął się przeprowadzeniem wyborów w przemyśle, złożył w tych dniach na ręce Przewodniczącego Głównej Komisji Wyborczej listę kandydatów na radców, zarówno w pierwszej kategorji wyborczej grupy przemysłowej, jakoteż w drugiej kategorji wyborczej tej grupy. Listy kandydatów zostały uzgodnione pomiędzy organizacjami i Związek Fabrykantów uzyskał na nie znacznie większą ilość podpisów wyborców, aniżeli to przewiduje regulamin wyborczy.

Regulamin ten przewiduje, jak wiadomo, obowiązek podpisania listy kandydatów na radców z pierwszej kategorji wyborczej grupy przemysłowej przez conajmniej 10 przedsiębiorstw wciągniętych na listę uprawnionych do głosowania w tej kategorji, z drugiej kategorji wyborczej grupy przemysłowej przez conajmniej 100 przedsiębiorstw wciągniętych na listę uprawnionych do głosowania w tej kategorji.

Fakt podpisania list kandydatów Związku Fabrykantów przez znacznie większą ilość wyborców (w pierwszej kategorji wyborczej grupy przemysłowej przez 2/3 ogółu wyborców, w drugiej kategorji przez liczbę prawie dwukrotnie wyższą niż to przewiduje regulamin) świadczy o tem, że listy kandydatów odzwierciadlają wolę szerokich warstw wyborców z terenu całego okręgu Izby, i że w tych warunkach wybory w przemyśle przy urnach jako takie, rozpisane na dzień 4 listopada br. są właściwie zbędne.

Regulamin wyborczy przewiduje też, że

> „w razie zgłoszenia w danej kategorji wyborczej w podanym terminie jednej tylko ważnej listy kandydatów lub w razie uznania jednej tylko listy kandydatów za ważną — głosowanie nie odbywa się, kandydaci zaś tej listy, uznani są za wybranych w kolejnym porządku na radców Izby i ich zastępców".

Według posiadanych przez nas wiadomości nie jest prawdopodobne, by w przemyśle wpłynęły inne listy kandydatów, wobec czego wybory jako takie w przemyśle przypuszczalnie się nie odbędą i poniżsi kandydaci figurujący na listach Związku Fabrykantów zostaną uznani za wybranych.

Kandydaci na radców Izby w I-ej kategorji wyborczej grupy przemysłowej:

1. Inż. Wacław Fachinetti, członek Zarządu Sp. Akc. H. Cegielski w Poznaniu.
2. Edward Olex, dyrektor Cukrowni w Witaszycach.
3. Dr. Jan Piotrowski, dyrektor Tow. Akc. „Stomil" w Poznaniu.
4. Henryk Żak, właściciel fabryki przetw. kosmetycznych w Poznaniu.

Zastępcy na radców Izby z I-ej kategorji wyborczej grupy przemysłowej:

1. Inż. Henryk Suchowiak, członek zarządu Sp. Akc. H. Cegielski w Poznaniu.
2. Zygmunt Psarski, dyrektor Cukrowni w Gostyniu.
3. Maksymiljan Maluszek, dyr. Sp. Akc. „Pebeco" — fabryka chemiczna w Poznaniu.
4. Marjan Dankowski, dzierżawca tartaku i dyrektor firmy „Fabryka Fajansu St. Mańczak" w Chodzieży.

Kandydaci na radców Izby z II-ej kategorji wyborczej grupy przemysłowej:

1. Dr. Michał Skorny, dyrektor Sp. Akc. „Akwawit" w Poznaniu.
2. Ignacy Niedbał, właściciel fabryki materaców „Ina" w Poznaniu, konsul h. Łotewski.
3. Wawrzyniec Czajka, właściciel fabryki wódek i likierów w Kościanie.
4. Antoni Muślewski, właściciel młyna parowego w Śremie.
5. Stefan Rowiński, właściciel drukarni w Ostrowie.
6. Wacław Tomaszewski, właściciel fabryki elementów i bateryj „Centra" w Poznaniu.

Zastępcy na radców Izby z II-ej kategorji wyborczej grupy przemysłowej:

1. Henryk Serwa, właściciel przedsiębiorstwa eksploatacji żużli i rudy w Ostrowie.
2. Inż. Leon Bytner, właściciel fabryki „Emaljernia i wytłaczalnia szyldów" w Poznaniu.
3. Zygmunt Fabrowski, dyrektor Sp. Akc. „Żar" w Nowym Tomyślu.
4. Seweryn Scholtz, dyrektor Garbarni w Gnieźnie.
5. Józef Kloska, właściciel przedsiębiorstwa instalacyjnego rur gaz. itd. w Poznaniu.
6. Bronisław Kocent, właściciel fabryki wyrobów cementowych, przetw. asfalt. i smołowych w Poznaniu.

Co do wymienionych wyżej kandydatów poda odpowiedni komunikat Główna Komisja Wyborcza. W handlu grozi podobno wystawienie dwóch list, wobec czego wybory musiałyby się odbyć.

Wybory wyżej omawiane dają prawo przemysłowi wprowadzenia 10 radców i tyluż zastępców i są tylko częścią ogólnego aktu wyborczego do Izby.

Dalszą częścią będzie wybór 15-tu radców przez zrzeszenia gospodarcze, wyznaczone przez Ministra Przemysłu i Handlu i przy tych wyborach Związek Fabrykantów w Poznaniu spodziewa się uzyskać większość mandatów.

Podobnie jak w przemyśle, również i sekcja handlowa składać się będzie z 10-ciu radców z wyborów powszechnych oraz 15-tu z wyboru zrzeszeń handlowych.

W skład Izby wejdzie nadto do obydwu sekcyj 5 radców, mianowanych przez Ministra Przemysłu i Handlu oraz wejść może jeszcze nie więcej niż 5 radców w drodze kooptacji.

Zarządzenia p. Ministra Przemysłu i Handlu w sprawie wyborów przez zrzeszenia gospodarcze, oczekiwać można w ciągu miesiąca listopada.

Skarbowość.

Uporządkowanie materjalnego ustawodawstwa podatkowego.

Po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Nr. 76 z rb. jednolitych tekstów najważniejszych ustaw o podatkach państwowych, a mianowicie: o podatku dochodowym, przemysłowym, od nieruchomości, od lokali, od niektórych zajęć zawodowych i od energji elektrycznej, nastąpiło obecnie w Dzienniku Ustaw Nr. 85 z dnia 28 września 1934 r. ogłoszenie nowych rozporządzeń wykonawczych do wszystkich wymienionych ustaw podatkowych.

Zebranie obowiązujących tekstów ustaw o najważniejszych podatkach w jednym Dzienniku Ustaw oraz zebranie

rozporządzeń wykonawczych do tych ustaw podatkowych także w jednym Dzienniku, nastąpiło w celu ułatwienia orjentowania się w obowiązującem ustawodawstwie podatkowem, co ma szczególne znaczenie wobec wejścia w życie ordynacji podatkowej.

Nowe teksty rozporządzeń wykonawczych nie zawierają żadnych przepisów proceduralnych, bo te są objęte ordynacją podatkową, a pozatem usunięto w nich wszelkie postanowienia, powtarzające przepisy ustaw podatkowych, a także i innych. Wskutek tego ogólna liczba paragrafów każdego z nowych rozporządzeń wykonawczych jest znacznie mniejsza niż dotychczas, jak np. nowe rozporządzenie do podatku dochodowego zawiera tylko 55 zamiast 190 paragrafów.

Nowe rozporządzenia wykonawcze naogół nie wprowadzają większych zmian w przepisach dotychczasowych, lecz tylko je nieco modyfikują lub uzupełniają, choć w niektórych szczegółach zmiany są dość istotne.

Z poważniejszych zmian należy wymienić:

(1) W rozporządzeniu wykonawczem do ustawy o podatko dochodowym:

a) § 13 rozporządzenia omawia odpisanie na amortyzację, w bardziej wyraźny niż dotychczas sposób i postanawia, że miarą wysokości dopuszczalnych odpisań jest „wyłącznie faktyczne zużycie" w okresie miarodajnym do wymiaru podatku, ustalane w stosunku procentowym do wartości nabycia względnie wytworzenia przedmiotu. Niema zatem żadnej wzmianki o ustawowych, czy też ustalanych zgóry okresach używalności itp.

Paragraf ten przytacza jako normy orjentacyjne, nie wiążące ani podatnika, ani też władzy wymiarowej — stopy potrąceń, naogół zgodnie z dotychczasowemi, za wyjątkiem norm dla budynków, które mają wynosić od 1% do 6% (dotychczas 2% do 4%), zależnie od materjału i przeznaczenia budynków. Przy zastosowaniu się płatnika do tych norm „nie należy z reguły kwestjonować wysokości potrąceń".

Ponadto zostaje wprowadzony obowiązek przedkładania przez płatników na żądanie władz wymiarowych tabeli amortyzacyjnej, uwidaczniającej wartość poszczególnych przedmiotów, służącą za podstawę odpisań, oraz coroczne odpisania z tytułu zużycia.

b) § 14 ustęp 1-szy zgodnie z dotychczasową praktyką N. T. A. postanawia, że u osób prawnych, opodatkowanych na podstawie art. 21 ustawy o podatku dochodowym nadzwyczajne przychody, wymienione w art. 7 ustawy a zatem i przychód ze sprzedaży przedmiotów majątkowych stanowią dochód podatkowy.

c) § 15 ustęp 2 po raz pierwszy określa pojęcie wydatków na powiększenie lub ulepszenie źródła dochodu i za takie uważa: „wydatki zwiększające zasadniczą zdolność przychodową źródła dochodu, zwiększające trwałość tego źródła w porównaniu z poprzednim stanem, lub mające za skutek rozszerzenie tego źródła, chociażby nawet bez zwiększenia zasadniczej zdolności źródła do dawania większych przychodów".

(2) W rozporządzeniu wykonawczem do ustawy o podatku przemysłowym:

a) § 41 omawiając stosowanie obniżonych stawek podatku od obrotu przy sprzedaży towaru przez jedno przedsiębiorstwo przemysłowe drugiemu, za wyjątkiem sprzedaży dla celów inwestycyjnych i remontów, postanawia, że w wypadkach, gdy pojęcie inwestycyj lub remontu jest wątpliwe, władze wymiarowe powinny zasięgać opinji właściwych Izb Przemysłowo - Handlowych, względnie powoływać biegłych z list przedstawionych przez Izby Przemysłowo-Handlowe.

b) § 100 nakazuje przy ustalaniu kategorji należnego świadectwa przemysłowego nie wliczać do liczby robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwie uczniów przemysłowych oraz pracowników umysłowych, zajętych w biurach przedsiębiorstwa.

(3) W rozporządzeniu wykonawczem do rozporządzenia Prezydenta R. P. o podatku od nieruchomości:

a) §§ 1-szy i 3-ci szczegółowo wymieniają, jakie objekty i od jakiego czasu podlegają podatkowi, nie wnoszą jednak zasadniczych zmian stanu dotychczasowego.

b) § 7-my zgodnie z dotychczasową praktyką N. T. A. postanawia, że podstawą wymiaru podatku dla budynków wynajętych, a podlegających ochronie lokatorów, stanowi faktyczne (umowne) komorne nawet wówczas, gdy jest niższe od komornego z czerwca 1914 r.

c) § 9-ty postanawia, że niepłacenie czynszu przez najemców jak również i próżnostanie budynku względnie części jego, nie spowodowane nieprzydatnością budynku do użytkowania, nie powodują zwolnienia od podatku względnie zmniejszenia wymiaru.

Zmianę interpretacji przepisów ustawy o podatku od lokali omawiamy osobno.

Na marginesie nowej wykładni przepisów ustawy o podatku od lokali.

Z racji wejścia z dniem 1 bm. w życie nowej Ordynacji Podatkowej, ogłoszonych zostało w Nr. 76 Dziennika Ustaw z dnia 31 sierpnia sześć jednolitych tekstów różnych ustaw podatkowych, a w ślad za niemi w Nr. 85 Dziennika Ustaw z dnia 28 września br. sześć rozporządzeń wykonawczych do wspomnianych ustaw, między niemi również rozporządzenie wykonawcze do ustawy o podatku od lokali.

Nowe przepisy wykonawcze Ministra Skarbu różnią się w niejednych miejscach znacznie od przepisów wykonawczych dotychczasowych, względnie też przepisy te uzupeł-

niają, albo poprawiają w niejednych wypadkach dotychczasową niejasną czy też wątpliwą interpretację.

Ograniczając się jedynie do przepisów podatku od lokali, omówić krótko pragniemy dwie kwestje, które dotąd budziły ogromne wątpliwości i interpretacja których była niezwykle sprzeczna. Były to kwestje uwolnienia od podatku budynków fabrycznych oraz pojęcia lokalu czteroizbowego. Z tą ostatnią kwestją łączy się wogóle wysokość podatku od lokali.

Jeżeli chodzi o kwestję pierwszą, to dotychczasowy stan prawny był następujący:

W myśl art. 3 pkt. 2 ustawy o podatku od lokali, nie podlegały temu podatkowi budynki fabryczne, przeznaczone na cele przemysłowe, z wyłączeniem budynków mieszkalnych. Rozporządzenie wykonawcze z dnia 29 grudnia 1926 roku postanowiło, że wchodzące w skład zabudowań fabrycznych budynki mieszkalne oraz części budynków fabrycznych, przeznaczone na mieszkania podlegają podatkowi od lokali, nie wyjaśniało jednak takiej kwestji jak ta, czy należące do przedsiębiorstwa biura, magazyny, składy itp. wolne są od podatku w wypadku gdy znajdują się w budynku fabrycznym wzgl. też w oddzielnym budynku w obrębie tej samej posesji fabrycznej.

Sfery przemysłowe stały na stanowisku, że na równi z budynkami fabrycznemi korzystają ze zwolnienia od podatku lokalowego biura, pomieszczenia zajęte na administrację, magazyny, składy itp., albowiem stanowią integralną część fabryki i razem służą jednemu celowi — podtrzymaniu ruchu fabrycznego. Nie można bowiem zwalniać tylko tej części budynku, w którym mieszczą się magazyny, a opodatkować biura, w których się ruchem fabrycznym kieruje.

Interpretacja władz wymiarowych była jednak bardzo niejednolita, a ponieważ wymiar podatku od lokali należał jeszcze do połowy roku ubiegłego do magistratów, każdy magistrat na własną rękę tłumaczył sobie odnośne przepisy, przyczem przeważała nieprzychylna praktyka dla podatników.

Nawet Wojewódzki Sąd Administracyjny, rozstrzygając w pewnym konkretnym wypadku, wydał w dniu 28 stycznia 1932 r. w sprawie L. dz. II. 1442/31 S. A. orzeczenie tej treści, że od podatku wolne są tylko budynki fabryczne jako takie, a nie lokale zajmowane na cele fabryczne, że natomiast budynki mieszkalne tj. budowane w sposób umożliwiający ich zamieszkanie przez ludzi są wyłączone z pod zwolnienia, chociażby były częścią nawet fabryki.

Sprawa weszła dopiero na lepsze tory odkąd Izba Skarbowa w Poznaniu udzieliła swego wyjaśnienia. Mianowicie na zapytanie Izby Przemysłowo - Handlowej w Poznaniu odpowiedziała Izba Skarbowa pismem z dnia 7 lutego 1933 r. L. W. II. 34380/4/33, powołując się zresztą na stosowne wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu, że przez pomieszczenia przemysłowe, znajdujące się w budynkach fabrycznych należy rozumieć nietylko te lokale, w których znajdują się maszyny fabryczne, lecz również i biura, składy, magazyny itp., należące do fabryki, i w rzeczywistości stanowiące część składową danego przedsiębiorstwa przemysłowego, wobec czego lokale, zajęte na administrację fabryczną (biura) nie podlegają podatkowi od lokali.

To stanowisko Izby Skarbowej — o ile wiemy — niewszystkie władze wymiarowe, jednak respektują. Dlatego też dobrze się stało, że w nowem rozporządzeniu wykonawczem do ustawy o podatku od lokali znalazł się w tym kierunku odpowiedni przepis, który brzmi jak następuje:

1. Od podatku wolne są budynki, będące fabrycznemi z konstrukcji swej budowy lub z przeznaczenia.
2. Należące do przedsiębiorstwa przemysłowego, prowadzonego w budynku fabrycznym, wolnym od podatku, biura, składy, magazyny itp., chociażby znajdowały się w innym budynku w obrębie tej samej posesji fabrycznej, również korzystają ze zwolnienia od podatku.
3. Budynki, będące z konstrukcji swej budowy lub z przeznaczenia domami mieszkalnemi, podlegają podatkowi w całości, chociażby w części ich znajdowały się zakłady przemysłowe.

Drugą kwestją, która budziła tyle wątpliwości, a która doznała wyjaśnienia w nowem rozporządzeniu wykonawczem, to określenie pojęcia lokalu czteroizbowego. Pojęcie izby w całej dawniejszej ustawie o podatku od lokali spotyka się tylko raz jeden, gdy mowa o zwolnieniu od podatku lokali jedno- i dwuizbowych, zamieszkałych przez inwalidów, wdowy i sieroty. Ustawa zasadniczo posługuje się wszędzie terminem „pokój mieszkalny". Bliższego określenia pokoju mieszkalnego ustawa jednak, ani przepisy wykonawcze do niej nie zawierają. Jedynie ustawa o ochronie lokatorów precyzuje bliżej pojęcie pokoju mieszkalnego, mówiąc, że „pomieszczeń pobocznych jak: przedpokoje, korytarze, werandy, łazienki, kuchnie, spiżarnie, alkowy i pokoje dla służby nie zalicza się do liczby pokojów mieszkalnych".

Nowela do ustawy o podatku od lokali z dnia 17 grudnia 1931 r. zastąpiła już w całej ustawie słowo pokój terminem izba, przyczem wprowadziła zróżniczkowaną stawkę podatkową dla lokali, jedno-, dwu- i trzyizbowych w wysokości 8% podstawy wymiaru, dla lokali zaś czteroizbowych i większych w wysokości 12% podstawy wymiaru.

Bliższe określenie izby nie zostało i tym razem wprowadzone, wobec czego podatnicy, wychodząc z założenia, że ustawa dotyczy podatku mieszkaniowego i pozostając pod wrażeniem definicji pokoju mieszkalnego z ustawy o ochronie lokatorów, nie bardzo chcieli się zgodzić na objęcie definicją izby różnych pomieszczeń pobocznych jak kuchni, pokojów dla służby itp.

Na tem tle powstało masę sporów podatników z władzami skarbowemi, bowiem uznanie kuchni, czy pokoju dla służby za izbę, skutkowało w mnogiej ilości wypadków pociągnięcie podatnika do wyższej 12%-owej stawki podatkowej, zamiast 8%-owej.

Sprawę tę rozwiązuje nowe wykonawcze rozporządzenie w sensie dla podatników nieprzychylnym, a odnośny przepis brzmi jak następuje:

> „Za izbę uważa się wszelkiego rodzaju ubikacje, jak pokoje mieszkalne, kuchnie, pokoje dla służby, sklepy, sale, pokoje biurowe itp., z wyjątkiem łazienek, spiżarni, werand, przedpokojów, korytarzy itp. ubikacyj, które nawet po poczynieniu odpowiednich przeróbek nie nadają się do zamieszkania lub prowadzenia przedsiębiorstwa przemysłowego i handlowego oraz wykonywania zawodu."

Zatem lokal, składający się z 3-ch pokojów i kuchni, albo lokal składający się z dwóch pokojów, pokoju służbowego i kuchni będzie czteroizbowym, opodatkowanym w wysokości 12% podstawy wymiaru.

Innych przepisów mniej istotnych, których dotychczasowa interpretacja doznała różnych zmian wzgl. uzupełnień nie omawiamy, nawiasem tylko pragniemy nadmienić, że o ile chodzi o ordynację podatkową to wprowadziła ona w art. 135 rozszerzoną odpowiedzialność za podatek tej treści, iż

> „za podatek od lokali odpowiadają solidarnie z najemcą jego małżonek, wstępni, zstępni, przysposobieni i rodzeństwo, zamieszkali z nim stale razem w lokalu, będącym przedmiotem opodatkowania".

A. P.

Zmiany w rozporządzeniu o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

W Dzienniku Ustaw nr. 89, poz. 816 z dnia 12 bm. ogłoszone zostało rozporządzenie ministra skarbu z dnia 20 września br., wprowadzające szereg zmian w rozporządzeniu z dnia 25 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. nr. 94, poz. 731) o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Ważniejsze zmiany, wprowadzone omawianem rozporządzeniem, są następujące:

Jak wiadomo, rozporządzenie z dnia 25 listopada 1933 roku reguluje sposób spłaty powstałych przed dniem 1-go października 1931 r. zaległości w państwowych podatkach wraz z dodatkami państwowemi i samorządowemi: gruntowym, od nieruchomości, przemysłowym, dochodowym, majątkowym oraz od spadków i darowizn. Nowe rozporządzenie uzupełnia ten przepis w ten sposób, że jeżeli podatek spadkowy lub podatek od darowizn został rozłożony na raty, to postanowienia rozporządzenia z dnia 20 września br. mają zastosowanie tylko do tych rat, których termin płatności wymieniony w ostatniej decyzji, zawierającej zezwolenie na uiszczenie przypadł przed dniem 1 października 1931 roku. Jeżeli cała należność tytułem podatku spadkowego lub darowizn, która zalegała w dniu wydania ostatniej decyzji o odroczeniu płatności. została odroczona do terminu, który przypada po dniu 20 września 1931 r., to omawiane rozporządzenie nie ma zastosowania.

Par. 2 wyliczający daniny komunalne, do których stosowane są analogiczne ulgi, jak w podatkach państwowych, został uzupełniony wyrazami: „jak również do podatku od przedmiotów spadków i darowizn“.

Dalsza zmiana polega na tem, że dotychczas płatnikom, którzy nie posiadają majątku nieruchomego, na którym możnaby zabezpieczyć przypadające od nich zaległości podatkowe, umarzana była z urzędu czwarta część tych zaległości. Obecnie władze skarbowe mogą umarzać ¼ część tych zaległości na indywidualnie wnoszone i należycie uzasadnione podania, przyczem podania załatwiają przy łącznej sumie zaległości do 50.000 złotych urzędy skarbowe, powyżej tej sumy izby skarbowe. Izby skarbowe kompetentne są również do załatwiania podań osób prawnych i to bez względu na wysokość zaległości.

Poza tem nowe rozporządzenie postanawia, że ulgi w spłacie zaległości podatkowych nie będą stosowane nietylko, jak dotychczas do zaległości, powstałych wskutek jawnej złej woli płatnika, lecz również nie będą stosow.: a) do zaległości w zakresie podatków, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z wolnych zawodów i osobistych zajęć przemysłowych oraz b) do zaległości w zakresie podatków, dla których za podstawę wymiaru służył dochód z kapitałów lub wartość majątkowa tych kapitałów.

Narówni z zaległościami kapitałowemi w powyżej wymienionych trzech wypadkach traktowane będą zaległości w karach za zwłokę lub odsetkach za odroczenie.

Kary za zwłokę oraz odsetki za odroczenie przypadające od zaległości podatkowych za okres od dnia powstania do dnia 30 września 1933 r. włącznie, umarza się bez względu na to, czy prawo ratalnej spłaty, wynikające z postanowień rozporządzenia niniejszego, służy płatnikom z urzędu, czy też na wnoszone podania, tudzież niezależnie od terminowej spłaty poszczególnych rat.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Ważne zmiany w rozporządzeniu wykonawczem do ordynacji podatkowej.

Wydane ostatnio rozporządzenie wykonawcze Min. Skarbu do nowej ordynacji podatkowej, obowiązującej z dn. 1-go października rb., zawiera w porównaniu z poprzednio opracowanym projektem tego rozporządzenia kilka istotnych zmian, uskutecznionych przez Min Skarbu. Zmiany te dotyczą w pierwszym rzędzie §§ 46 i 109 rozporządzenia wykonawczego.

Zeznania.

Zgodnie z § 46 zeznania dla wymiaru podatku dochodowego obowiązane są składać na piśmie: 1) osoby fizyczne oraz spadki wakujące, których dochód płynie: a) z nieruchomości gruntowej przekraczającej 100 ha; b) z domów mieszkalnych, składających się z ponad 20 izb i c) z przedsiębiorstw i zajęć: I i II kat. przedsiębiorstw handlowych, pierwszych pięciu kategoryj przedsiębiorstw przemysłowych, 2) zajęcia przemysłowe kat. I i II a) i b) zajęć przemysłowych oraz inne przedsiębiorstwa, prowadzące księgi handlowe.

Majątek własny i obcy.

Zgodnie z § 109 za majątek ruchomy, należący do przedsiębiorstwa uważa się cały majątek ruchomy, znajdujący się w posiadaniu przedsiębiorstwa. Nie uważa się natomiast za majątek należący do przedsiębiorstwa przedmiotów, co do których zostanie bezspornie udowodnione, że stanowią własność innych osób.

W tym m. in. celu przyjęty towar przez ekspedytora, przewoźnika lub dom składowy na skład, przechowanie do przesłania lub przewiezienia oraz przez przedsiębiorcę do przeróbki lub do naprawy powinno być udowodnione księgami handlowemi.

Prócz tego nie uważa się za majątek należący do przedsiębiorstwa towarów przyjętych do sprzedaży komisowej:

a) o ile komisant nie przyjął na siebie w umowie z komitentem odpowiedzialności (del credere) za wypełnienie zobowiązań przez osoby trzecie które nabyły towar komisowy, b) o ile stosunek komisu jest udowodniony rejentalną umo-

wą komisową wraz z korespondencją handlową oraz prawidłowemi księgami handlowemi, prowadzonemi w myśl przepisów Kodeksu Handlowego przez komisanta i komitenta i c) o ile komisant w swych księgach handlowych prowadzi ścisłą kontrolę przychodu i rozchodu towarów komisowych oraz sporządza w końcu każdego roku odrębną inwentaryzację tych towarów.

Nowe terminy poboru podatków w związku z nową ordynacją podatkową.

Rozporządzenia wykonawcze do nowej ordynacji podatkowej regulują, odmiennie niż dotychczas terminy wymiaru i płatności niektórych podatków. I tak wymiar państwowego podatku dochodowego będzie się rozpoczynał od połowy sierpnia i trwał będzie najpóźniej do 15 września.

Wymiar i rozsyłanie nakazów podatku przemysłowego dla przedsiębiorstw, nie prowadzących ksiąg handlowych, będzie się odbywał w maju. Wymiar podatków od nieruchomości i lokalowych będzie tak urządzony, ażeby płatność mogła nastąpić w ciągu miesiąca po upływie każdego kwartału.

Termin płatności rat podatku wyrównawczego od uposażeń zostanie przesunięty z marca na kwiecień.

W sprawie powołania Komisyj Odwoławczych przewidzianych przez nową ordynację podatkową.

W związku z weszłą w życie z dniem 1 października br. ordynacją podatkową stała się obecnie aktualna kwestja ustalenia składu Komisyj Odwoławczych nowego typu, w których zgodnie z postanowieniami ordynacji w miarę możności mają być reprezentowane równomiernie wszystkie kategorje płatników. W Poznaniu czynna będzie Komisja Odwoławcza z właściwością terytorjalną na okręg Izby Skarbowej w Poznaniu, Komisja ta liczyć ma 36 członków i tyluż zastępców.

Celem skompletowania listy kandydatów na członków Komisji Izba Przemysłowo - Handlowa w Poznaniu wezwała zrzeszenia okręgu do zgłoszenia propozycji. Związek Fabrykantów w Poznaniu przedstawił szereg kandydatów.

Nowelizacja ustawy o podatku obrotowym?

O nowej nowelizacji ustawy o podatku przemysłowym od obrotu — ewentualnie jeszcze w ciągu tegorocznej sesji sejmowej — myślą miarodajne czynniki. Podobno głównym celem ma być uzyskanie wyższych dochodów z tego podatku — wprawdzie nie przez podwyższenie zasadniczych stawek, ale przez zmniejszenie, względnie usunięcie szeregu dotychczasowych ulg ustawowych. Nie jest jednak wykluczone, że przy tej okazji uda się poprawić niektóre postanowienia, niewygodne dla życia gospodarczego. Na zaktualizowanie całej sprawy trzeba będzie jeszcze poczekać.

Opłaty na akcję interwencyjno-rolniczą.

Dalszy pobór 10%-owego dodatku do podatku państwowego, gruntowego i przemysłowego na cele funduszu rolniczo - interwencyjnego został ogłoszony.

Definicja tantjem w nowem rozporządzeniu wykonawczem od ustawy o podatku dochodowym.

Par. 34 nowego rozporządzenia wykonawczego do ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 85 z dnia 28. IX. 1934 r.) przynosi pewną poprawę co do interpretacji postanowienia, kiedy uważać należy członka zarządu, rady, komitetu nadzorczego i komisji rewizyjnej, jako stale zatrudnionego w przedsiębiorstwie — o tyle, że określa to następującem postanowieniem: „jeżeli przez swą pracę wywiera stały i istotny wpływ na bieg interesów danego przedsiębiorstwa".

14-dniowy termin ulgowy przy wpłatach zaliczki na podatek dochodowy.

Stan faktyczny sprawy, którą zajął się N. T. A. przedstawia się następująco: Firma „Godulla" uiściła przedpłatę na podatek dochodowy po terminie ustawowym, lecz przed upływem 14-dniowego terminu ulgowego, określonego w art. 2 ustawy z 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721). Władze skarbowe zarządziły pobór kar za zwłokę od tej przedpłaty, odwołanie zaś firmy o przyznanie 14-dniowego terminu ulgowego załatwiły odmownie. W wyniku wniesionej w tej sprawie skargi, N. T. A. orzekł co następuje: Sporną w niniejszej sprawie jest jedynie kwestja prawna, czy do kar za zwłokę w odniesieniu do zaliczki na podatek dochodowy ma zastosowanie 14-dniowy termin ulgowy z art. 2 ustawy z 31 lipca 1924 r. poz. 721 Dz. Ust. w brzmieniu ustalonem poz. 401/27 Dz. Ust.

Zajęte w zaskarżonem orzeczeniu negatywne stanowisko władzy nie jest uzasadnione w przepisach ustawy. Ustawa o podatku dochodowym ustala wyraźnie w art. 87 ustęp ostatni, iż zarówno kwoty zaliczki jak i samego podatku, o ile nie zostały zapłacone w terminach wskazanych w tym artykule, są uważane za zaległości. Ustawa zaś o pobieraniu kar za zwłokę i odsetek za odroczenie, która dotyczy już wedle swego tytułu m. in. „zaległości w podatkach bezpośrednich", w art. 1 za zaległości uważać każe nieuiszczone z winy płatnika w terminie płatności podatki bezpośrednie, a w art. 2 stanowi dosłownie, iż od zaległości pobiera się karę za zwłokę... „począwszy od 15-go dnia po upływie terminu płatności". Przepis ten dotyczy zatem wszelkich należności skarbowych, zakwalifikowanych jako zaległości wedle art 1 tejże ustawy w związku z przepisami poszczególnych ustaw podatkowych, tem samem więc także i zaliczki na podatek dochodowy, niewpłaconej w ustawowym terminie, oznaczonym kalendarzowo przez ustawę (wyrok N. T. A. z 21. II. 1934 r. L. Rej. 6367/30).

Zagadnienie, czy niewypłacone odsetki lub udziały w zyskach stanowią dochód podatkowy.

Niejednokrotnie zdarza się, że władze skarbowe przy wymiarze podatku dochodowego doliczają do dochodu, wykazanego przez płatnika w zeznaniu, również i te wszystkie sumy, stanowiące odsetki lub zyski z kapitałów pieniężnych, zapisanych na dobro płatnika w księgach handlowych dłużnika, a niewypłaconych temuż płatnikowi. Uzasadnienie powyższego opierają władze skarbowe na art. 65, 73 i 63 ustawy o państwowym podatku dochodowym, podając płatnikowi, iż bez znaczenia jest okoliczność, czy płatnik, mając ulokowane kapitały pieniężne w innych firmach, z tytułu których otrzymuje odsetki lub zyski z udziału, sumy te faktycznie podjął, skoro kwoty te zapisane są na dobro jego rachunku w księgach handlowych dłużniczych firm. To zapatrywanie władz skarbowych, iż fakt zapisania pewnej kwoty na dobro płatnika, przesądza jej kwalifikację ze stanowiska ustawy, było niejednokrotnie zaskarżane do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który zagadnienie to rozstrzygnął i uzasadnił, orzekając, iż fakt zapisania odsetek lub udziału w zysku na dobro płatnika w księgach dłużniczej firmy nie wyklucza obrony podatnika w tym kierunku, że te odsetki, wzgl. zyski nie stanowią dochodu podatkowe-

go. W wypadku zatem, gdy władza wymiarowa lub Komisja Odwoławcza, mimo obrony płatnika, nie ustaliła prawidłowo okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia spornej kwestji i nie przeprowadziła postępowania, wyjaśniającego fakty, na których opiera płatnik swe wyjaśnienia, to postępowanie takie władz skarbowych jest wadliwe. Zaskarżone orzeczenie władz skarbowych w powyższych sprawach zostało jednym z ostatnich orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego uchylone.

Umarzanie podatku od ofiar na powodzian.

W związku z potrącaniem od dochodu kwot, wydanych na rzecz powodzian, Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 20. IX. L. D. V 32297/2/34 wyjaśniło, że w celu obliczenia podatku przypadającego do umorzenia, należy świadczenia na rzecz powodzian odliczyć od ustalonego dochodu, następnie ustalić jaki podatek przypada od dochodu po odliczeniu tych świadczeń i różnicę podatku między kwotą, pierwotnie ustaloną, a kwotą, po potrąceniu świadczeń — umorzyć.

Przykład. — Ustalono dochód w kwocie zł 100 tys., podatek według skali art. 23 ustawy — wynosi zł 17 888, zapłacono świadczeń na rzecz powodzian zł 10 tys., pozostaje dochód po odliczeniu świadczeń zł 90 tys., podatek zaś zł 15 936, wobec czego należy umorzyć różnicę pomiędzy ustalonym podatkiem od sumy dochodu zł 100 tys, a podatkiem od sumy zł 90 tys. (zł 17 888 — zł 15 936 = zł 1 952).

Ofiary na budowę Muzeum Przemysłu i Techniki.

W sprawie datków na rzecz budowy Muzeum Przemysłu i Techniki Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 25. IX. L. D. V 32980/2/34 wyjaśniło, że narówni ze składkami na rzecz związków zawodowych względnie reprezentacyj gospodarczych, do których płatnik należy, za wydatki związane z osiągnięciem dochodu, potrącalne w myśl art. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym — należy uznać datki na rzecz budowy Muzeum Przemysłu i Techniki. Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zaznaczyło, że potrącalność tego rodzaju wydatków uzależniona jest od wykazania ich w prawidłowo prowadzonych księgach handlowych.

Odliczanie nadzwyczajnej daniny majątkowej od dochodu do opodatkowania.

W związku z potrącaniem nadzwyczajnej daniny majątkowej przy wymiarze państwowego podatku dochodowego, uiszczanej w myśl ustawy z dnia 24. III. 1933 r. („Dz. Ust. R. P.“ Nr. 29, poz. 248) Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 21. IX. 1934 r. L. D. V 27742/2/34 wyjaśniło, że — zgodnie z postanowieniami art. 10 p. 5 ustawy o państwowym podatku dochodowym — od ogólnego dochodu należy odliczyć bezpośrednie podatki państwowe z wyjątkiem niektórych taksatywnie wymienionych podatków. Z powyższego przepisu wynika, że wszystkie bezpośrednie podatki, których niepotrącalność nie została specjalnie zastrzeżona, podlegają odliczeniu od ogólnego dochodu, a w tem i nadzwyczajna danina majątkowa.

Zmiana wartości remanentów przez władzę wymiarową.

Teza. Zmiana wartości remanentów przez władzę wymiarową jest dopuszczalna, o ile oszacowanie w bilansie nie było zgodne z prawidłami należytego bilansowania.

Wyrok z dnia 21 lutego 1934 r. L. Rej. 3138/32.

Wynagrodzenie prokurentów w wypadku uwidocznionego w rejestrze ograniczenia prokury do niektórych zakładów przedsiębiorstwa opodatkowanego.

Okoliczność, że w rejestrze handlowym uwidoczniono ograniczenie prokury tylko do niektórych zakładów przedsiębiorstwa opodatkowanego, wyłącza zastosowanie do wynagrodzenia prokurenta przepisu art. 21 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.).

Wyrok N. T. A. z 22 marca 1934 r. L. rej. 9466/31 i 167/32 w sprawie firmy „Edward Kręglewski Sp. Akc.“ w Poznaniu przeciw Ministerstwu Skarbu w przedmiocie wymiaru podatku dochodowego na lata 1930 i 1931.

Kwestjonowanie ksiąg handlowych.

Kwestjonowanie ksiąg handlowych, jako nieprawidłowo prowadzonych przez władze skarbowe dokonywuje się, według wiadomości z różnych stron pochodzących, obecnie na wielką skalę pod niezliczonemi pretekstami. Wkrótce jednak powinna już nastąpić wyraźna poprawa sytuacji w tym zakresie wobec tego, że nowa ordynacja podatkowa w takich wypadkach upoważnia strony do zaoferowania dowodów przez znawców z listy biegłych zaprzysiężonych przez Izby Przemysłowo - Handlowe. Na ostatniem posiedzeniu Rady Grupy 13-tej Centralnego Związku Przemysłu Polskiego stwierdzono, że niema możliwości wydania schematycznych przepisów, określających co należy uważać za księgi prawidłowo prowadzone, względnie jakiego rodzaju nieprawidłowości mogą dyskwalifikować sposób prowadzenia ksiąg. Niemniej jednak uznano za konieczne, by wszystkie instytucje i organizacje zebrały jaknajrychlej szczegółowy materjał, dotyczący kwestjonowania ksiąg, aby na tej podstawie można było spróbować skłonić Ministerstwo Skarbu do wydania choćby ogólnych zaleceń władzom skarbowym niższej instancji.

Sprzedaż zajętych ruchomości z wolnej ręki.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 28. IX. 1934 r. L. D. V 25495/I/34 wyjaśniło, że sprzedaż zajętych ruchomości przed pierwszą licytacją w inny sposób niż drogą licytacji, nie wyłączając sprzedaży z wolnej ręki, może urząd skarbowy zarządzić jedynie za zgodą obowiązanego; natomiast, jeśli w pierwszym terminie licytacji sprzedaż nie doszła do skutku, urząd może nawet bez zgody zobowiązanego zarządzić sprzedaż w inny sposób, o ile oczywiście zachodzi ważny interes wierzyciela lub zobowiązanego.

Wyjaśnienia w sprawie opłat stemplowych od podań o wydanie kuponów od papierów złożonych jako kaucje.

Według wyjaśnień uzyskanych w Ministerstwie Skarbu, podania wnoszone do urzędów państwowych w sprawie wydania kuponów od papierów złożonych jako kaucje, — są wolne od opłat stemplowych na zasadzie art. 141 p. 13 ustawy o opłatach stemplowych.

Handel zagraniczny.

Sprawa zmiany taryfy celnej.

Tak zwana mała rewizja nowej taryfy celnej, która według pierwotnych zamiarów miała być przedsięwzięta w rok po jej wejściu w życie, celem usunięcia różnych drobnych

niedokładności itd. itd., jak się zdaje ulegnie zwłoce, a to w związku z nieukończonemi jeszcze rokowaniami traktatowemi z niektórymi poważnymi kontrahentami.

Redyskonto akceptów bankowych, pochodzących z finansowania eksportu.

Bank Polski z uwagi na znaczenie eksportu dla bilansu płatniczego Państwa i w związku z trudnościami, jakie zwalczać muszą obecnie firmy eksportowe, wprowadził jako dalszy etap zarządzeń, mających na celu popieranie eksportu — dyskonto akceptów bankowych, pochodzących z finansowania tranzakcyj eksportowych. Akcepty bankowe, pochodzące z takich tranzakcyj, mogą być dyskontowane na zasadach obowiązujących przy dyskoncie weksli: 1) z podaży firm i osób, akredytowanych w Banku Polskim w ramach ich kredytów normalnych bez ograniczenia, 2) z podaży firm lub osób nie akredytowanych do sumy zł 10 000, jednak w granicach zdolności kredytowych podawcy. Akcepty bankowe winny być wystawione w złotych i nie mogą opiewać na termin dłuższy niż 3 miesiące. Akcepty bankowe, przyjmowane do dyskonta nie mogą przekraczać 75 % kwoty, należnej eksporterowi za wysłany towar. Oddziały Banku Polskiego będą zasadniczo dyskontować akcepty tych instytucyj bankowych, które wskazane im zostały przez Dyrekcję Banku Polskiego. Dyskonto akceptów innych banków, jak również dyskonto z podaży firm akredytowanych na kwoty wyższe od zł 10.000 — możliwe jest jedynie za zgodą Dyrekcji Banku Polskiego.

W sprawie pomocy z Rachunku Wywozowego.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Warszawie, jako urzędująca Związku Izb Przemysłowo - Handlowych zawiadamia, że dokumenty, potrzebne do uzyskania pomocy z Rachunku Wywozowego winny być składane w Izbie najpóźniej w trzy miesiące po dacie dokonania odprawy celnej. Powyższy przepis obowiązuje od dnia 1. X. 1934 r.

Poprawa bilansu handlowego Polski.

Bardzo znaczny wzrost salda dodatniego bilansu handlowego Polski zaznaczył się we wrześniu, mian. 21 milj. zł, przyczem w porównaniu z sierpniem br. wywóz wzrósł o 9,5 milj. zł, a przywóz zmalał o 3,5 milj. zł.

Izby Polsko-obce zagranicą.

W ostatnich czasach powstał w krajach zaoceanicznych szereg mieszanych polsko-obcych Izb Handlowych ,a mianowicie:

Brazylijsko - Polska Izba Handlowa (Camara de Cammercio Polono-Brasileira) Edificio Rex, Sala 610 (Rua Alvaro Alvina, 37), Rio de Janeiro.

Meksykańsko - Polska Izba Handlowa (Camara Mexicano-Polaca de Intercambio Mercantil), Apartdao Postal 2425, Mexico, D. F.

Polsko - Australijska Izba Handlowa (Polish-Australian Chamber of Commerce), 76 Pitt Street, Sidney.

Polska Izba Handlowa (Polish Chamber of Commerce), 21 Route Pattier, Shanghai.

Transport.

W sprawie prac nad rewizją taryfy towarowej na P. K. P.

Ministerstwo Komunikacji wyraziło swą zgodę na współpracę Komitetu Taryfowego Państwowej Rady Komunikacyjnej przy opracowywaniu nowej taryfy towarowej na P. K. P.

Na najbliższem posiedzeniu Komitetu Taryfowego ma być wyłoniona z grona jego członków specjalna Komisja dla współpracy z Ministerstwem w tej sprawie. Tej Komisji zostaną przekazane m. in. wszystkie odnośne postulaty sfer gospodarczych do zaopinjowania.

Komunikaty.

Podpisy na wekslach.

Dyrekcja Banku Polskiego zwraca uwagę na to, że w niektórych oddziałach zauważono ostatnio znaczny napływ weksli, opatrzonych skróconemi podpisami firm nierejestrowanych i osób prywatnych, a mianowicie podpisanych czy to przez akceptanta, czy też przez żyrantów pierwszą literą imienia i nazwiskiem lub nawet samem tylko nazwiskiem.

Brak imienia w podpisie albo oznaczenie go pierwszą tylko literą powodować może znaczne trudności przy ustalaniu właściwej osoby wekslowo zobowiązanej, zwłaszcza, o ile chodzi o weksle drobnych rolników, wobec tego, że nieraz w jednej miejscowości zamieszkuje kilka osób o tem samem nazwisku i podobnem, a nawet takiem samem imieniu. Co do podpisu trasata należy przytem mieć na uwadze, że podpis ten, oznaczający przyjęcie (akceptowanie) wekslu, jest jedną z głównych cech niezbędnych do ważności wekslu; w powszechnem zaś rozumieniu „podpis" oznacza wypisanie pełnego imienia i nazwiska.

Przepisy Banku Polskiego z tego powodu zabraniają przyjmowania do dyskonta weksli podpisanych w sposób skrócony, z jednym wyjątkiem, o ile chodzi o podpis akceptanta, gdy w jego adresie na wekslu wypisane jest dokładne pełne imię i nazwisko. Osoby i firmy rejestrowane mogą oczywiście zawsze podpisywać skrótami według brzmienia rejestru.

Bank zauważa, iż odnośnych swych wymagań nie zmienił bynajmniej dopiero w ostatnich czasach, lecz sprecyzował je od początku swej działalności; spotyka się jednak stale z wekslami podpisywanemi skrótami przez osoby prywatne i firmy nierejestrowane, a nawet, jak to zaznaczono na początku, ostatnio napływ takich weksli się zwiększył.

Zwraca się zainteresowanym kołom uwagę na konieczność dostosowania się do wskazanych powyżej wymagań, przez co poszczególne firmy będą mogły uniknąć przykrych konsekwencyj, jakie w wielu wypadkach pociąga za sobą odrzucanie przez Bank Polski weksli jedynie z powodu omówionego błędu formalnego.

W sprawie kosztów sądowych.

Projekt dekretu nowelizującego przepisy o kosztach sądowych z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1935 r., został opracowany i ma na celu: obniżenie kosztów sądowych; uproszczenie ich pobierania; dostosowanie przepisów o opłatach do zmian ustaw proceduralnych, jak np. do projektowanych nowych ustaw o postępowaniu upadłościowem i układowem; usunięcie wątpliwych interpretacyj dotychczasowych przepisów; jednolity system oprocentowania depozytów gotówkowych.

Opłaty manipulacyjne w obrocie czekowym P. K. O.

Obniżka opłat za czeki kasowe w P. K. O. nastąpiła z dniem 1 października. Nowa taryfa wynosi za wypłaty do 100 zł — 10 groszy, od 100 do 1000 zł — 20 groszy, powyżej 1000 złotych — 50 groszy.

Obniżka cen węgla.

Jak się dowiadujemy z miarodajnego źródła, sprawa obniżki cen węgla została wreszcie zadecydowana. Pomiędzy kartelem węglowym a Rządem doszło do porozumienia i kopalnie obniżają cenę węgla o 12%. Ministerstwo Komunikacji obniżyło przewóz o 15%.

Obniżki mają obowiązywać w najbliższych dniach.

Dalszej zniżki cen żelaza nie będzie.

Dalsza obniżka cen żelaza, która była ostatnio przedmiotem studjów i rozmów między Rządem a przemysłem hutniczym, została podobno odłożona na nieokreślony czas z powodu negatywnego wyniku tych studjów.

Renta wieczysta.

Nowa forma pokrywania ewentualnego dalszego deficytu budżetowego kredytem wewnętrznym została stworzona przez dekret Prezydenta o wypuszczaniu seryjnem 5-procentowej państwowej renty wieczystej do maksymalnej sumy 200 miljonów złotych, przyczem w rencie tej mogą być lokowane fundusze instytucyj i osób prawnych prawa publicznego.

Gospodarka przedsiębiorstw państwowych.

Wpłaty przedsiębiorstw państwowych w pierwszych kilku miesiącach rb. budżetowego znajdują się na niesłychanie niskim poziomie w porównaniu z kwotami zamieszczonemi w ogólnym budżecie państwowym. Z tego wynikałaby konieczność bardzo ostrożnego preliminowania tych wpłat w budżecie na rok 1935/36. W świetle tych cyfr coraz jaskrawiej występuje potrzeba likwidacji szeregu przedsiębiorstw etatystycznych.

W sprawie opłat za ogłaszanie wpisów do rejestru handlowego w Monitorze Polskim.

Jak wiadomo nowy kodeks handlowy wprowadził przymus ogłaszania wpisów do rejestru handlowego w Monitorze Polskim, który za ogłoszenia sądowe pobiera opłatę 50 gr. od słowa. Opłata powyższa obciąża zbyt dotkliwie sfery przemysłowo - handlowe, to też występują one o obniżenie tej opłaty.

„Tydzień Propagandy Przemysłu Polskiego".

Podobnie jak w latach ubiegłych, również i w roku bieżącym odbędzie się „Tydzień Propagandy Przemysłu Polskiego", urządzany staraniem Związku Obrony Przemysłu Polskiego, organizacji rozwijającej od szeregu lat intensywną akcję propagandy rodzimej wytwórczości. Tegoroczny „Tydzień" rozpocznie się dnia 1 XI. i potrwa do 11. XI. Przygotowania postąpiły naprzód, Komitet Organizacyjny ustalił już program, na który złożą się odczyty w radjo, przemówienia w teatrach, kinach, kawiarniach i podczas przerw w koncertach orkiestr wojskowych na placach publicznych, zebranie członków Związku Obrony Przemysłu Polskiego z referatem Pana Dr. Piechockiego, zwiedzanie fabryk polskich, oraz barwny korowód pojazdów mechanicznych i konnych, reprezentujących polskie przedsiębiorstwa. Związek Obrony Przemysłu Polskiego zwrócił się do b. premjera pana P r y s t o r a z prośbą o przybycie do Poznania i wygłoszenia inauguracyjnego odczytu w dniu otwarcia „Tygodnia" w auli W. S. H.

Doceniając ważność propagandy polskiej wytwórczości wśród młodego pokolenia urządzają organizatorzy „Tygodnia" Wystawę Prób i Wzorów Polskiego Przemysłu dla młodzieży szkolnej, otwarcie której nastąpi dnia 1 listopada br. Celem tej wystawy będzie zaznajomienie młodzieży szkolnej z dorobkiem rodzimej wytwórczości w dziedzinach związanych z życiem szkolnem, oraz wykazanie konieczności popierania produktów czysto polskich, przewyższających niejednokrotnie wyroby zagraniczne. Młodzież polska ma zrozumieć, że i ona przyczynić się może do zmniejszenia klęski bezrobocia i do rozwoju życia gospodarczego Polski. Wystawa ta obejmie prócz działów wyrobów przemysłowych, dział pracy młodzieży szeregu szkół.

Należy również wspomnieć o loterji fantowej organizowanej celem zasilenia funduszu Związku obrony Przemysłu Polskiego, znanego z wytrwałej pracy w dziedzinie propagandy rodzimej wytwórczości. Szereg firm krajowych ofiarowało już na ten cel mnóstwo cennych fantów.

Organizatorzy „Tygodnia", pragnąc, by całe społeczeństwo wzięło żywy udział w akcji propagandy polskiego przemysłu, zwracają się z gorącym apelem do wszystkich organizacyj, by w okresie od 1 do 11 listopada br. urządziły obchody lub zebrania wraz z referatami na temat popierania polskiej wytwórczości. W sprawie tej uprasza się zgłaszać do Związku Obrony Przemysłu Polskiego w Poznaniu, który chętnie dostarczy prelegentów względnie odpowiedniego materjału.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1. — Czcionkami Drukarni Wydawniczej Fr. Krajna Sp. z o. o., Poznań, ul. Strzałowa 2a
Redaktor odpowiedzialny: Dyrektor Franciszek Łyczywek.